

Wessetzky Dániel

Nyugat harangja

Ez voltam egykor: büszke ércharang.
Toronyban szólt szavam: giling-galang.
Vasárnap összegyűltek emberek:
felnőtt, középkorú, idős, gyerek.
Imára hívtam én, akit lehet,
zenélve, zúgva, lengve föld felett.
Ma múzeumban élek, ott lakom:
üres, kihalt a régi templomom.
De fáj, hogy elkopott a régi rang:
nem száll a szélbe már giling-galang!
Kopár a szív ma, mint a kőhalom:
kinő belőle dudva, léha gyom.
A tárolóban ülve csend honol.
A nyelvem néma: többé nem dalol.
Rohanva jó az új idők szele,
de harcba szállni nem tudok vele.

A Megváltó

A tél fagyos pillangói hullanak az éjen át
Télanyóka bütykös ujja hímezi a zúzmarát.
Ezüst a táj, kismadárkák nem dalolnak cserfesen
Télpillangók szárnya mindent beborít ma csendesesen.
Régen Ő is alászállt egy fagyos, hideg éjszakán
Istállóban, Júdeának hideg, esős évszakán.
Mégis Ő az enyhület, az irgalom, a drága kincs
Zord világban, zord szívekben felolvad a jégbilincs!

Leoninus Endre urunk pincéjéről

Lassan elillan a nyár, aszusodva beérik a szőlő:
megtelik egyre a kád,
s ontja a Nap zamatát.
Endre urunk keze közt alakulgat az őszi varázslat:
csurran a szürkebarát,
csöppje ezernyi karát.
Oltalom itt ez a pince. Beleskel a szürke valóság,
ám tele itt a pohár,
nem jöhet ő ide már!
Sarkából, ha kidől is e tébolyodott, keserű Föld,
vár a hűvös, meg a csend,
és a pohár belecseng!

Kint és bent

Didereg az ágon a feketerigó.
Didereg a fa levele, szemereg a hó.
Dübörög a tájon a hejehuja szél.
Fagy a szeme, fagy a keze: beköszön a tél.
Ha dalol a kályha, a szoba csudajó:
melegít a tea heve, meg a kakaó.
Hideg ül a bokrokon, aluszik a nyár.
De a szoba melege a pihepuha vár!